

Betűk a földben: egy himnusz belseje

1. *semmihez nem nyúlni & valami mozdul a csöndben
nyugodt meleg sötétben alszanak gyermekeink
bianka zsebkendőjéből kicsomagolja magát a hajnal
lecsukott kicsi szempár kódós szomorú utcákról álmodik
zsikio rajzai megmozdulnak halkán szobavers betűi a vonalak
valami messzi dübögéstől rezzen meg a testünk
pezsgőspoharak koccanásába zárul az ijedt figyelem
a függöny szelíden tisztán alig lebeg
fejemenél az Asszony keze forró szélfűtta dolgos
kreol combján a fehér takaró megsimogatom a bőrét*
2. *a játékokban is halál van a kis helikopterből lódarázs
ront arcomnak*

*a szék szétesőben is kisfiam köntösébe kapaszkodik
elbomlott szerkezetek a szoba a lakás az életünk
a konvektorok kattognak éjjel a hűtő bűg az óra éli
az időt*

*nyűgök áttételein akad el a jószándék
most az éj egy biblia tépkedem lapjait és csomagolom
szorongásaimat
szerepnek vázai a mennyezeten elképzelem énjeim színpadát
ima-fiókok nyílnak: üresek
miféle mennyből csapódnak idegeinkre a kalapácsok
oly magas a sötét nem éri föl nem éri el a remény
„tudom előre, ki akarja vesztemet, nyugodt vagyok”
a konyhában elszabadult hidegtálakból két a holnap
megbarnul minden mint a dagerrotípiák
ha van, a lélek lékbe zuhan mint a ragacsos jövő*

3. *VALAKI A LELKEMNÉL FOGVA RÁNGAT mint lehulló dió
koppan fejemen a reggel
utolsó álomképem egy záruló fedél intarziás végzet
sár és sás moiylepkék a hercegi paláston
minden dal új seb érzed asszony nekem fáj ha ébredsz
sugártalan amorf önérzetek szövök át egymást*

Mallarmé-kockák

*döglenek bennem a darvak
mint akit isten elaltat
s egy sötét üregbe dob
énjeimmel egyenként halok*

a part bezárul mint a marok
a tenger vére megalvad
én olyan mondatokban lakom
mit a hal se hallhat

párt
fogás nélkül is áthévült vagyok
a világ zománca hajamba pereg
mint a létemre tolt érdekek
körém toporognak a vakok

